

Aldó könnyek

Fövenyessy János.

Lassan, érzéssel.

Ehrlich Antal.

1. Va - la - hány - szor jó a - nyá - m - tól El kell vál - nom,
 A bú - bá - nat gyász - tel - le - gét Meg kell lát - nom;
 Ör - cám - ra hull, aj - ka - mon ég Fá - jó köny - nye;
 Min - den csepp - je a sze - re - tet Drá - ga gyön - nye.
 Az - zal áld - ja meg a lel - kem mind - ő - rök - re!

2. Valahányszor jó anyámat
 Viszontlátom,
 Az az óra mily boldogság!
 Mily szép álom!
 Ör-cámra hull, ajkamon ég

Öröm könnye;
 Minden cseppje a szeretet
 Drága könnye.
 Azzal áldja meg a lelkem
 Mindörökre!

Születésnap ajándék

Mikor Peti édesanyja meghalt, olyan árván maradt szegény Peti, mint a kisujjam. Nem volt semmi mása, mint a kis ruhácskája, no meg a hóna alatt egy édes, daloló szerszám, ami egyetlen öröksége volt, a vén, kopott hegedű.

Peti sokat játszott hegedűjén a hosszú, téli estéken és azt hitte, hogy a hegedűben a jó Isten lakik, kinek is lehetne ilyen bársonyosan zengő, gyönyörű hangja másnak a világon?

Tizenkét éves volt Peti és nyolc éve tanult már. Az árvaház igazgatója néha behívatta őt a szobájába és majd összecsókolta a kisfiút szép hegedűjátékáért.

— Csak tanulj fiam, szorgalmasan, még nagy ember válhatik belőled! Még büszke leszek rád.

Peti ilyenkor elpirult, s úgy érezte, mintha az édesanyja

hangját hallotta volna. Ő is így mondta egyszer, amikor még élt s meghallotta az ő hegedűjátékát. Dehát azóta már sok idő eltelt... ki tudja, hallja-e valahol? De most mégis büszkeség töltötte el, hogy még az igazgató ur is büszke lehet rá egyszer. Milyen boldog lett volna, ha ezt az édesanyja is hallhatta volna...

Teltek, multak az évek s Peti már a második gimnáziumba járt és bizony itt-ott már Péternek kezdték nevezni. Minden tanulótársa szerette, mert jólelkű volt és mert sohasem bántott senkit, mindenkinek segített, ahol tudott. Mindenki a barátja volt.

Egyik napon aztán a tanár ur a szülői szeretetről beszélt az osztályban.

Arról beszélt, hogy mennyi sok mindent köszönhetünk az édesanyánknak. Neki köszönhetjük az életünket, ő ápolt, ő gondozott kicsi korunkban csakugy, mint amikor később is betegek voltunk. Mi voltunk az édesanyánk minden gondolata s értünk virraszt, értünk dolgozik napkeltétől, napnyugtáig, sokszor még azután is, csakhogy nekünk meg legyen mindenünk, ruhánk, cipőnk rendes, tiszta legyen. Bizony, — mondotta tanár ur a gyermekeknek — gondolatok-e már arra, hogy mi is volna, ha nem lenne édesanyátok? Azért hát legyetek hálásak hozzájuk és ne feledkezzetek meg soha névnapjáról, születésnapjáról...

— Na gyermekek, — mondta a tanár ur —, ki gondolt eddig az édesanyja születésnapjára?

Az első padban felállt Kovács Pista.

— És mivel kedveskedtél az édesanyádnak?

— Összegyűjtöttem az uzsonnafilléreimből annyit, hogy néhány szál virágot vettem neki s azt adtam át a születésnapján.

— Derék fiu vagy. Hát te, Kiss Laci?

— Én a nagybácsikámtól kaptam pénzt, hogy vegyek magamnak egy könyvet. De én azt a könyvet kölcsön kaptam és így édesanyámnak vettem az árán születésnapjára egy szép himző-készletet...

— Ez is szép dolog volt. És örült neki?

— Gyerekek! — szólt tovább a tanár ur — sohasem feledjétek el az édesanyátok ünnepét, mert az ő nagy szeretetét ugysem tudjátok meghálálni sohasem! Legalább ilyenkor mutassátok meg, hogy engedelmes, jó fiai vagytok.

Amikor vége lett a tanításnak, a gyermekek hazamentek, köztük árva Peti is. Nagy, lehajtott fejjel bandukolt haza az árvaházba, a többi apátlan-anyátlan társai közé. December volt, karácsony előtt. Apró, sűrű pelyhekben hullt a hó.

Egyszerre nagy szorongás támadt Peti lelkében. Holnap lesz szegény édesanyjának éppen a születésnapja, Mit csináljon? Mit csináljon?

Pénze nincsen virágra, amit kivihetne a temetőbe. Ugyan honnan is vehetne pénzt, még két fillért is egy szegény árva gyermek?

Egész éjtszaka nem hűnyta le a szemét.

Másnap kedvetlenül ment laz iskolába. Amikor végre délután hazament az árvaházba, sirás fojtogatta a torkát. Mindenki vihet ajándékot az édesanyjának, mindenki, csak ő nem.

Lassan, lassan alkonyodott, esett a hó, amikor Peti nagyot gondolt magában.

Hóna alá fogta a hegedűjét s nagy titokban kilopakodott az árvaházból. Ahogy kiért, nagy sietve a temető felé tartott.

— Mindenki azt ad, amit tud. Én csak a muzsikaszőt tudom neki adni születésnap ajándéku... semmim sincsen a világon... Gondolta magában.

A temetőben végtelen csend volt.

A hópaplanok alatt aludtak a sírok. Egy lélek sem járt ott most a kis Peti kivül.

Peti megállott édesanyja sírjánál, aztán szépen kivette a hegedűjét, álla alá szoritotta és halkán, gyönyörűen játszani kezdett...

Szállt... szállt a muzsika hangja s a selymesen hullongó hópihéek fürge táncra perdültek benne, aztán csókolták-csókolták a kis Peti hegedűjét. Két csók is volt a hópihéek csókjában: az édesanyja csókja, aki meghallgatta a születésnap ajándékot és az anygalkaké, akik meghallották fenn az égből...

Peti soká állt még könnyes szemmel a sír mellett... Most már nem sirt többé... mosolygott... Mintha édesanyja hangját hallaná, amint szeretettel suttogja:

— Köszönöm, kis fiam! Hallottalak! Köszönöm...

(Loránth László!)

Anyák

1. <i>Ki az, ki jártodban, Távolban, közelben, Mindig csak téged tart Lelkéhez ölelten?</i>	5. <i>Megvédő pajzsunkat, Pihenő fészkünket, Melynek két karja közt Bús lelkünk föléléd;</i>
2. <i>Ki mindent megbocsát, És mindent elfeled, Mégbántva, feledve Is szeret, csak szeret?</i>	6. <i>Erényünk hírnökét, Hibáink fátyolát, Szívünknek, lelkünknek Térdeplő zsámolyát!</i>
3. <i>Óh, a hü jó anyát Minek is nevezzem? Azt a szent deszkaszált Háborgó tengeren;</i>	7. <i>Óh, azért anyádat, Anyádat becsüld meg! Ősz haját simogasd, — Könnyeit törülgesd —!</i>
4. <i>Lelkünk jobb felét, Tápláló emlőnket, Mézesőt csepegtő Éltető felhőnket.</i>	8. <i>Két szemét csokoljad, Jártában segítsed, Kinjait, bajait Oszlassad, enyhítsed.</i>